

הדובונים

א.צ'רושין

ישנו כפר אחד, קוראים לו "אורנים קטנים".
קטנים לא בגלל זה שהאורנים ביער לא גבוהים,
אלא בגלל שלכפר השכן, רחוק כשמונה
קילומטר, קוראים אורנים גדולים. כלומר, כדי
להבדיל, וזה הכל.

הכפר אורנים קטנים נמצא בתוך יער צפוף
ביותר. עומדים בו אשוחים מזוקנים, מכוסים
באזוב. האורנים מרימים את ענפיהם עד
השמיים. במקומות אחרים הצפצפות עומדות
צפופות כמו קיר. לא ניתן לעבור ביניהן. רק
איילים ארוכי רגליים מתהלכים שם. ובמקום כזה,
בחורף האחרון, צדו דובה. במאורה שלה צדו
אותה.

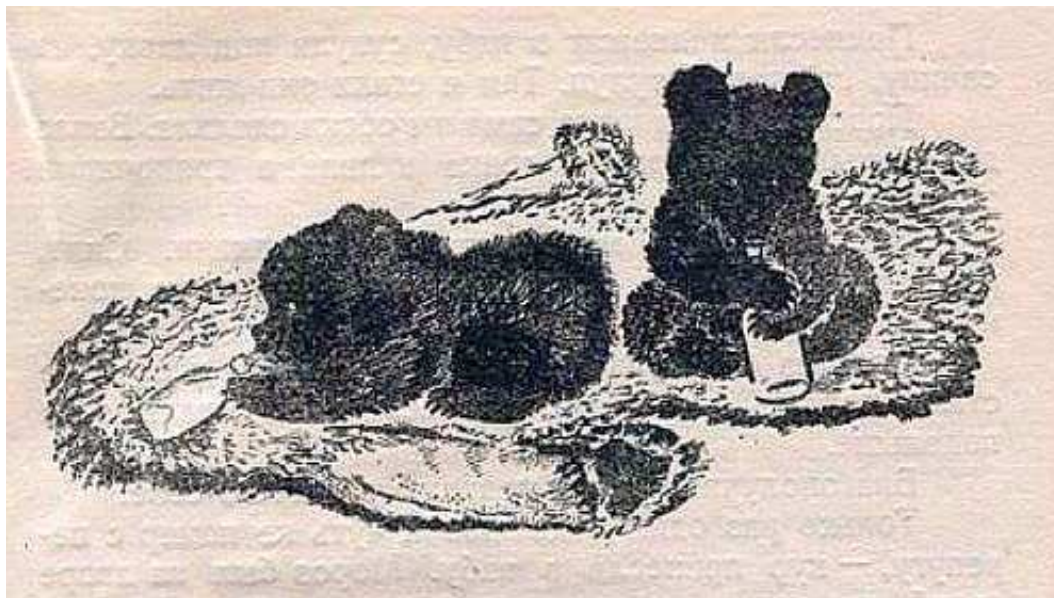
וזמן לא רב לפני כן הדובה המליטה שני דובונים.
הציידים שמו את הדובונים בכובע. שניהם מצאו
מקום בכובע. הם היו קטנים, עוד בקושי פתחו

את עיניהם.

הביאו אותם לכפר אורנים קטנים לביתה של
איבנובנה פרסקובה. בעלה היה זה שצד את
הדובה.

שמו את הדובונים תחת ספסל, על מעיל עור
כבש ישן. שם הם חיו.
איבנובנה פרסקובה בעצמה עשתה להם מוצצים.
לקחה שני בקבוקים, מילאה בחלב חם ואטמה
בסמרטוטים.

וכך שוכבים הדובונים עם הבקבוקים. ישנים,
מוצצים חלב, וגדלים קצת.
בהתחלה לא ירדו מהמעיל ואחר כך התחילו

לזחול בחדר, לדדות, להתנדנד, כל פעם רחוק יותר ויותר.

הם גדלים יפה, אין מה לומר.

רק פעם דובון אחד כמעט מת מפחד - לחדר הביאו עופות. קור כזה היה בחוץ שהעורבים קפאו תוך כדי מעוף. הביאו את התרנגולות פנימה כדי להגן עליהן מהקור. הוציאו דובון אחד מתחת לספסל כדי שיראה אותם. ואז התרנגול קפץ עליו. והתחיל להרביץ. ואיך הרביץ! הכה בכנפיים, נקר במקור, שרט בציפורניים - ממש התאכזר התרנגול.

הדובון המסכן ילל, לא הבין בכלל מה לעשות, איך להתגונן. הוא כיסה את עיניו בכפות, כמו בן-אדם ובכה. בקושי הצילו אותו. בקושי הוציאו אותו מהתרנגול, לקחו על הידיים, והתרנגול עדיין קופץ למעלה. נובח כמו כלב. רוצה עוד להוסיף. שלושה ימים אחר כך הדובון לא ירד מהמעיל הישן. חשבו שאולי מת. אבל הוא התגבר. לקראת האביב הדובונים גדלו, התחזקו. ובקיץ

נעשו כבר גדולים מהחתול, כמו כלב קטן.

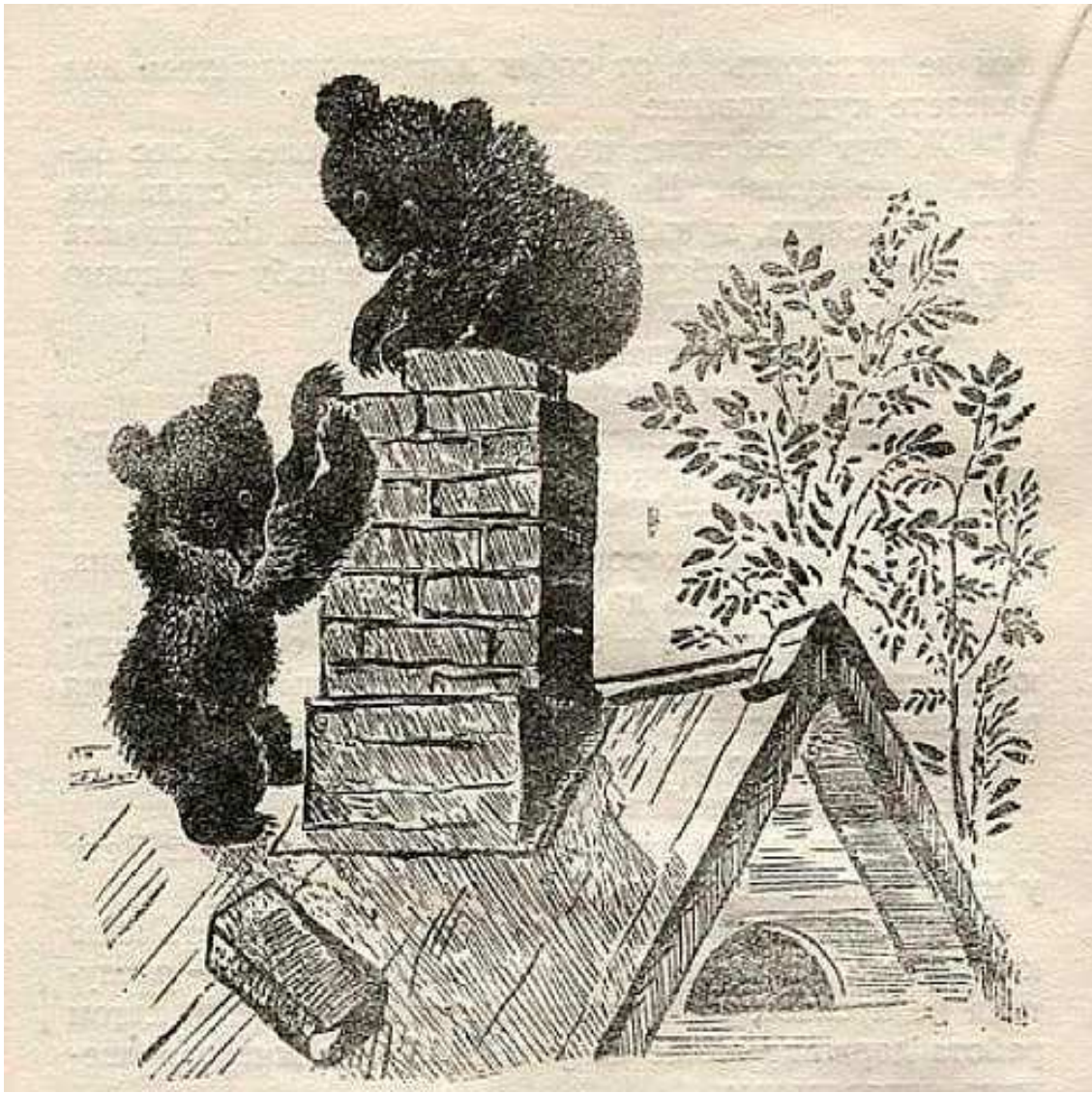
ונעשו שובבים גדולים. פעם הופכים סיר שעל השולחן, פעם יסתירו מרדה, פעם יוציאו נוצות מהכרית. מסתובבים בין הרגליים, מסתובבים ומפריעים לאיבנובנה פרסקובה בעלת-הבית.

היא התחילה לגרש אותם מהחדר, שישחקו בחוץ. "תשתובבו שם כמה תרצו" אמרה "בחוץ לא תוכלו לגרום לנזק גדול. ומהכלבים תתגוננו בכפות או תעלו על מקומות גבוהים."

הדובונים חיים חופשיים. ליער לא מתכוונים ללכת. איבנובנה פרסקובה נעשתה להם כמו דובה-אם והחדר כמו המאורה. אם מישהו יפגע או יעליב אותם הם רצים מיד לחדר וישר תחת הספסל, על המעיל.

בעלת בית שואלת "אז מה אתכם שובבים? למה גרמתם עכשיו?"

והם שותקים. מובן, לא יכולים להגיד, רק מסתתרים זה אחרי זה ובעיניים החומות מביטים בערמומיות.

יצאתי החוצה, הסתכלתי בכל הפינות - אין כלום.
ופתאום בוך! לפני, ממש מול האף נופלת לבנה.
בץ! יורדת מהגג. קפצתי והסתכלתי על הגג.

איבנובנה פרסקובה נותנת להם סתירות טובות,
היא יודעת שהם השתובבו מעל המידה.
וכך זה באמת. לא עוברת שעה ושכן דופק בחלון,
מתלונן "החיות שלך, איבנובנה פרסקובה, פיזרו
את כל האפרוחים שלי, בכל הכפר נאלצתי עכשיו
לאסוף אותם."

או שוב עוד משהו דומה.

בעלת הבית מתחננת "אולי כבר ייקחו אותם
ממני ויביאו העירה? אין לי כבר סבלנות
בשבילם."

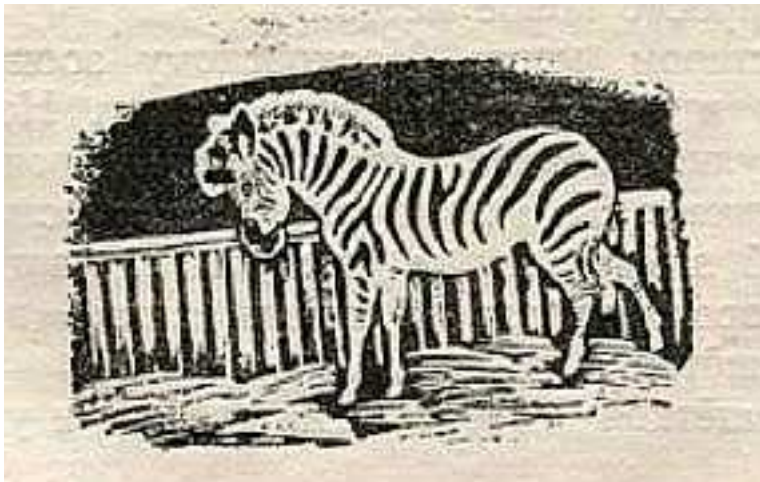
אבל זה לא כל כך פשוט לנסוע העירה. צריך
לנסוע שישים קילומטר. באביב דרכים קשות, גם
בוץ וגם נהרות לא ניתן לעבור. ובקיץ עבודה
בוערת, גם כן אי-אפשר לנסוע. וכך הדובונים
ממשיכים לחיות.

באתי פעם לכפר אורנים קטנים כדי לצוד. סיפרו
לי על הדובונים. הלכתי להסתכל עליהם.

שאלתי את בעלת הבית איבנובנה פרסקובה
"איפה הדובונים שלך?"

"בחוץ" אומרת "מטיילים".

לקחתי את הדובונים והובלתי העירה. שני
קילומטר הובלתי אותם בחבל וכשהגעתי ליער
הורדתי את החבל. והם מפחדים מהיער,
מתחבקים לרגליים שלי, לא רוצים להישאר.
היער זר להם, מפחיד.
כך הלכתי אתם יומיים. כשהגענו העירה קשרתי
אותם שוב בחבל. כמה כלבים באו להסתכל, גם
ילדים, וגם מבוגרים נעצרו והסתכלו. מסרתי את
הבריונים מכפר אורנים קטנים לגן חיות ומשם
שלחו אותם מיד לחוץ לארץ. החליפו אותם
לזברה בעלת פסים, סוס אפריקאי.

אהא! הנה הם! יושבים שני דובונים, עסוקים
בפירוק הארובה, לבנה אחרי לבנה. מורידים
לבנה ומגלישים אותה בשפוע של הגג. הלבנה
גולשת ומרשרשת. והדובונים מניחים את
ראשיהם הצדה ומקשיבים איך היא מרשרשת.
זה מוצא חן בעיניהם. אחד הדובונים מוציא אפילו
לשון ומתלקק מההנאה.
רצתי לחדר. "איבנובנה פרסקובה, תצילי את
הארובה!"
היא גירשה אותם מהגג והרביצה להם היטב.
ובאותו הערב בא אליה שכן ומתלונן גם הוא -
הדובונים פירקו ארובות בשלושה בתים. ולא
מספיק שפרקו אותן. עוד זרקו לבנים לתוך
הארובות. בעלת הבית התחילה להבעיר אש
בתנור וכל העשן יצא לתוך החדר.
איבנובנה פרסקובה כבר לא אמרה דבר אלא
בכתה קשה. וכשהתכוננתי לנסוע התחילה לבקש
"תעשה לי טובה, קח את הבריונים שלי. בעצמך
אתה רואה איך זה לחיות אתם. כשהיו עוד
קטנים - ילדים כמו ילדים. ועכשיו תראה."

